

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANER, 2'50

Quadres Bíblics

Salomé en la dança dels sets vels

El duel

Foch-Ludendorff

Feia quatre mesos que el duel Foch-Ludendorff durava. Avençaven els alemanys i els aliats reculaven. I amb això ja en tenien prou els nostres germanòfils per a atribuir a Ludendorff la victòria definitiva. Oblidaven que en aquesta mena de duels, un cop soblat del qui es manté a la defensiva, pot fer variar completament la situació.

I el cop ja ha vingut. Ara es veu clar que el generalíssim Foch és un home que té cops amagats. Ben amagat el tenia el cop terrible que ha donat al flanc de la línia alemanya.

De resultes d'aquest cop magistral, l'hora de la retirada ha sonat per als alemanys. S'han retirat depressa del sud del Marne i és molt probable que s'hagin de retirar encara més amunt, cap a l'Aisne. Foch ha guanyat la llarga partida.

Els imperials perden terreny, perden milers de presoners, perden centenars de canons, perden el seu prestigi triomfal. I perden, sobretot, la fe en l'acabament victoriós de la guerra.

Per a ells, el cel es posa fosc. I s'omple d'estrelles. De les estrelles dels Estats Units, que brillen cada dia més nombroses, damunt els camps de batalla.

ROOSEVELT

LEGIA aquests dies el llibre de Alan Seeger, «el poeta de la Llegió Estrangera», i al final, passades les narracions guerres i els himnes a les dades glorioses, vaig trobar una poesia titulada: «Missatge a l'Amèrica». Estava escrit en 1915, després de la hecatombe del Lusitania, abans de que cap recriminació sortís d'En Wilson, ni se percebis remor de multitud violenta en les amplituts nordamericanes. I jo llegia aquell missatge, tenint el llibre que el contenia damunt els diaris que anunciaven la reconquesta de terres franceses per les llegions americanes!

(6/38)

Alan Seeger era un jove estudiant ianqui que havia arribat a escriure versos francesos en el *Mercure*. Arribada la guerra se va allistar a la Llegió, perquè sentia era necessari el seu sacrifici personal, l'entrega de la seva vida a la vida superior de la França i del Dret. Va morir a Belloy-en-Santerre, a la ofensiva del Somme, barrejant la seva sang amb la dels catalans que el prengueren. Aquest home no podia comprendre la passivitat del seu poble. I li deia:

«Teniu coratge, ja ho sé. Esteu disposats a tornar cop per cop. Sou virils, combatents, durs, mes el vostre honor no va més enllà de la paret del vostre corral. Cada ianqui està absorbit per la seva tasca personal i no sent cap amor per la comunitat... però sapigueu-ho. En els torneigs moderns no farieu res amb les vostres expressions rudes i els vostres punys forts. Es precis ésser un poble que adquireix força amb la disciplina i empeny als seus fills a deixar l'interès personal pels deures públics, a que comprenquin que cada individu deu sacrificar-se pel bé de tots...»

«I bé, vosaltres teniu un home capaç de guiar-vos fora del desert, un profeta. Aquest home és En Roosevelt. Jo sentiria la delícia del combat i de les privacions, si aquest home ens guiés...»

Aleshores Roosevelt se redreçava davant d'En Wilson. Roosevelt era la guerra, o al menys la protesta contra Alemanya. En Wilson, el seny. El caçador de lleons no volia tenir en repòs el seu rifle, i el vell coronel de «rough-riders» continuà essent el Quixot de les lliberacions. Però Alan Seeger, en el seu «Missatge», pressentia l'alçament bèl·lic d'Amèrica, seguint an En Roosevelt. «Penseu que la França tampoc la volia la guerra; penseu que la va acceptar per a no ajupir-se an aquests fets que vosaltres, forts americans, accepteu, responent a un ultratge amb una nota».

Roosevelt fou vençut en la lluita electoral, mes el seu esperit, amb ornamentacions jurídiques, fou recollit per En Wilson. Walt Whitman entrà en la Universitat i en el Capitoli, i la guerra sobrevingué, ja tercera guerra santa dels americans! La primera per la independència. La segona, la de Secesió, per la Igualtat. La tercera per la Justícia. La de Cuba no fou més que un episodi. I En Roosevelt, que ja no ha pogut fer valdre el seu rifle, ha enviat als seus fills.

Ha enviat als seus quatre fills a França, com a soldats, i a les seves dues filles com a enfermeres. El seu primogènit ja ha caigut mort, i En Roosevelt, al saber-ho, no ha tingut un dolor estoic, un sentiment cívic. Ha cridat al poble, ha pujat a la tribuna, i en mig dels crits populars, dels jisca Teddyl, ha tornat, heroic, a dir era la guerra un deure, per a que fossin complides les justícies.

Wilson, amics, serà la idea, el pensament d'Amèrica, mes En Roosevelt és el cor. A cada esforç, a cada victòria dels ianquis de França, la meva sang resa per En Roosevelt. Avui he volgut llegir aquell cant d'En Rubén Darío an En Roosevelt, reprimint-lo, abominant-lo, menaçant-lo amb Déu. Aquells versos, tan hispano-americanos, feien una mica de llàstima...

sinó un home infeliç, més aviat ens inspirava una mena de llàstima.

El Soviet regional de l'Ural, que, segons la versió del Govern de Moscou, decretà el afosellament de l'ex-tzar, al·lega que aquest havia entrat en un complot contrarevolucionari. Suposant que el motiu al·legat sigui exacte, resultaria que els maximalistes veuen la situació molt malament, que han cregut necessari afosellar l'extzar per a defensar-se de la contrarevolució, tot sabent que la mort de Nicolau II causaria molt mal efecte als alemanys, avui aliats dels massa famosos bolxevics.

D'altra banda, cal regonèixer que els maximalistes adopten els mateixos procediments del règim tsarista. Totjust acabem de veure com per a castigar la mort de l'ambaixador alemany Mirbach, el Govern bolxevic ha fet afosellar 13 persones, i encara en busca algunes més que han pogut fugir, per a afosellar-les igualment. I això que els autors de la mort només van ésser dos, un dels quals no ha estat trobat encara. De manera que, dels 13 afusellats, 12 no han pogut ésser acusats d'altra cosa sinó d'inductors. Es veu que en qüestions de dret criminal, els maximalistes professen les mateixes idees que la nostra gent de l'extrema dreta. Les agressions maximalistes són tant crudels e injustes com les del tsarisme. Per alguna cosa el règim actual dels Soviets russos és anomenat el *tsarisme roig*.

De Lenin a Nicolau II no hi ha pas gaire diferència. Com a emperador, Nicolau deixà fer a la mala gent que el voltava. Com a dictador, Lenin presideix les malifetes de la guàrdia roja, que constitueix una mala caricatura de les generoses idees democràtiques de l'Occident europeu.

FULMEN

Total, res

A s'han acabat les sessions de Corts. La *commedia è finita*. El resultat de la tasca portada a cap per un govern d'eminenències, ha sigut un descontent tan general que, si no fos la peresa natural en aquests temps de xafagor, ja s'haurien aixecat fins les pedres en contra d'aquests cimals de la política.

Els militars, malgrat la pressa en aprovar les cèlebres reformes, treuen foc pels queixals al veure que al començar de aplicar-les s'esgabella lo que volien edificar. Els empleats civils estan queixant-se del regateig a que s'han sotmès les seves aspiracions. La premsa no sap quins comentaris fer a les interessants qüestions internacionals per por a l'aplicació de la famosa llei *pro espies*. Les esquerres parlamentàries renyides amb les majories governamentals. Ningú absolutament està content.

Els únics que se senten satisfets perquè, ja poden respirar amb tranquil·litat, són els béns que constitueixen les majories. Aquests ja s'en poden anar a pasturar a *sus posesiones* o a dar-se importància a les platges de moda. Tenen el cap marejat de tant moure'l en sentit afirmatiu o negatiu i els convé ficar-lo una estona en remull per a treure's l'escalfor del treball intensiu a que els han tingut subjectes.

Si la tasca de les Corts s'hagués de jutjar per la *Gaceta* qualsevol creuria que s'ha fet alguna cosa. Una munió de planes empleades en Lleis, Decrets, Disposicions i R. O. però de tot el garbuix de coses disposades el país no en tocarà el més petit resultat.

Les circumstàncies són favorables per a que Espanya pogués, amb un bon govern lliure de trabes polítiques, amb orientacions modernes, posar-se a una altura envejable. Ja veuran com després de la guerra, passat el període de prosperitat propi del que té momentàniament la sort de posseir lo que falta als altres, caurem en una postració que ens farà restar a la cua de les nacions civilitzades.

I tot per la culpa d'haver volgut fer un govern *nacional* amb les representacions de totes les desacreditades pandilles de la nostra vella política.

JEPH DE JESPU

Els equilibris d'En Francisquet

LEMA: Com es tornen els homes!..

TOTS recordarem prou uns debats memorables sobre l'establiment de la llengua catalana als organismes oficials de la nostra terra. Aquesta campanya va donar a la «Lliga» bona part de la seva preponderància. Els catalanistes van fixar en aquest partit tota la seva esperança i van allistar-s'hi, confiats de que s'anava a assolir una victòria completa, imitant per damunt de totes les imposicions governamentals la personalitat del nostre poble. El partit regionalista anava creixent. Deixem fets de menys importància i allarguem el nostre pas fins a arribar a l'Assemblea de parlamentaris. Ara fa un any d'aquell moviment en que el poble confiat, se llençà al carrer amb el desig fervent d'aconseguir una renovació completa en les formes polítiques de la nostra terra. En Cambó, que era el que representava un sector més nombros a dintre de Catalunya, que per les seves promeses i per les seves campanyes (recordi's el famós banquet de la victòria celebrat a Barcelona) tenia més obligació de mantindre's en una actitud d'absoluta intransigència, puix era allavors l'ocasió de fer alguna cosa, va pactar amb el Govern i, amb l'escusa de salvar a Catalunya, va posar-se al costat de aquests homes tan vells i desacreditats que es diuen En Maura, En Dato, En Garcia Prieto... I, fent equilibris, concedint ara el passeig marítim a Barcelona, projectant després la nacionalització dels ferro-carrils, tot veient que no havia d'aconseguir res, fent darrerament un gran esforç per a cloure la obra d'aquestes Corts amb el projecte de Hisendes locals, ha passat tot aquest temps fent-se coparticip de tots els errors, de tots els desgavells. S'ha influenciat d'aquells homes antics de la monarquia i fins un dia se ens ha mostrat *dictador* convençut; ha imposat al districte de Castellterol, on ell tantes voltes hi havia parlat d'un catalanisme sense transigències, la candidatura del Sr. Vehils i no fa gaire, ha permès que la nostra llengua sofrís un altre dels més grossos afronts al prohibir-se el seu us d'una manera terminant. «El idioma castellano ha de llegar a todos los ámbitos de España». Això ho diu En Maura i deu acatar-se com tres i dos fan cinc.

Heu's-aquí a En Cambó dels nostres pecats, aquell fals redemptor en el que nosaltres no havem cregut mai. Aquests són els seus equilibris. Mentre tant, segueix cobrant el seu sou de ministre de la Corona i a lo madrileny, està fent obra funesta en front de Catalunya en el Govern d'Espanya.

Com deu pagar-li aquesta conducta asquerosa el nostre poble? Tornant-lo a fer sortir triomfant de les urnes i contribuint ara més que mai al seu enlairament? Col·laborant a la seva política autoritària i d'ambició insaciable? Contemplant creuats de braços com porta a Catalunya envers el desgavell més manifest? Consentint com, deixant de banda els homes que tenia a casa nostra, porta gent estranya a la representació dels nostres districtes?

Les veritables esquerres catalanes, integrades per homes de seny i de cor, tenen la obligació d'enderrocar la «Lliga», abans no adquireixi més preponderància per medi de la presió oficial, que tant En Cambó havia combatut i que ara utilitza com a medi de defensa. El poble deu apartar-se'n a tot hora dels homes que han perdut la noció de la seva dignitat.

FERMÍ PALAU CASELLAS

El timo del portugués

CUANDO en el Congreso se discutía el famoso proyecto de ley de espionaje, las izquierdas apremiaban al ministro de Estado para que expusiera las razones que abonaban y justificaban la presentación del proyecto y la prisa del Gobierno en aprobarlo.

Lo de la prisa ya se aclaró más tarde a qué obedecía. Un caballo de Su Majestad corría en unas carreras que se celebraban en Santander, y no querían privarse del gusto de asistir al espectáculo. Para lo cual era preciso que la ley se aprobaran en una sesión a fin de que pudiera firmarla la misma tarde e irse al Norte a descansar de las pesadas fatigas y de la dura tarea.

Además de los motivos de la prisa del Gobierno en aprobar la ley de espionaje, querían las izquierdas saber qué circunstancias aconsejaban la presentación del proyecto y qué necesidades venía a llenar. Y Dato, blandiendo un sobre cerrado, decía:

«Las razones que tengo para presentar ese proyecto están aquí. Pero esas razones son muy graves, y por esto mismo son secretas.»

Pero, luego, se abrió el sobre, y se vió que no contenía más que recortes de periódico.

—A este procedimiento de engañar a la gente se le llama el timo del portugués— exclamaron las izquierdas a coro. —En vez de billetes de banco, se le largan al incauto paleta recortes de periódico, y el que sea tonto que se espabile.

La maniobra de Dato no es nueva. Dato es un ceporro, y no hay que esperar que invente nada, si no es alguna fábula burda como la de los colchones y tinajas de Agosto.

La aplicación del timo del portugués a la gobernación del Estado data aquí de tiempo inmemorial. ¡Los sobres cerrados que nos han entregado, diciéndonos que contenían billetes de Banco y que luego han resultado llenos de recortes de periódico! ¡Las veces que nos han timado, que nos han dado gato por liebre, avestruz o cuervo por gallina, perro por cordero y burro por ternera!

Las razones falsas de recortes de periódico falsos también, se nos llevó a Cuba, a Marruecos, a los desastres del 98 y de 1909, se fusiló a Rizal, se fusiló a Ferrer, se fué a la derrota militar, al crac financiero y a la deshonra.

El procedimiento del sobre y la vaselina son los instrumentos políticos de Dato, constituyen todos sus recursos de estadista y de gobernante. Eso sin perjuicio de acudir, cuando convenga, a la cachiporra de la policía, al mauser de la Guardia civil, a la previa censura, a la suspensión de garantías y al estado de guerra.

Sobres cerrados llenos de papeles y de escrituras sin valor son casi todas nuestras leyes democráticas, nuestra misma Constitución. A cambio de los buenos duros de plata del presupuesto que le da el país, nuestra picaroeracia nos larga esos estupendos cartuchos de perdigones. Y bien se nos está. Por no meter a la camarilla que tan desvergonzadamente nos tima, en la cárcel.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA CII

si parlessim de calor avui?

En fa molta; tothom se torna peix i no pot viure sinó és ficat dintre el aigua; el mal és que no se sap nedar com els peixos i es té de treure el morro fora per a respirar. I és clar tota la frescor que l'aigua te dona per la superfície, la perts amaran-te per dintre d'aire més calent i menys gustós que l'anissat.

Jo en pateixo molt d'això de les calor; mireu si en pateixo que un any en que apretaren molt, després de ben ensavonat vaig afeitar-me tot el còs respectant només les cèies. No se per quins cinc sons me semblà que els pels me feien calor, però cal no vaig trobar-hi cap consol.

Pitjor, lo que vaig trobar-me fou una picor inaguantable i a les nits me assèia en una cadira en el balcó i me entretenia rasant-me

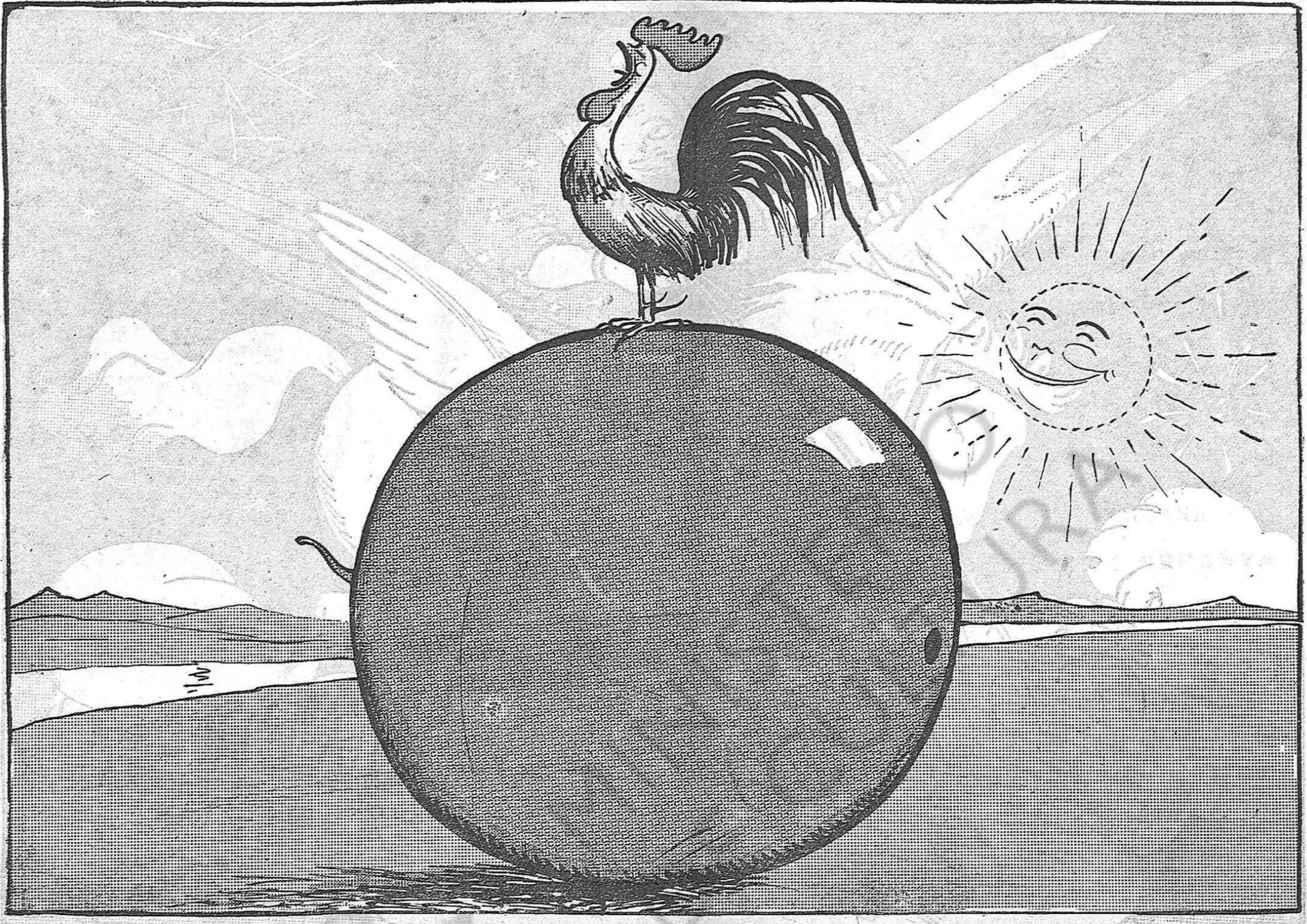
La mort de Nicolau Romanof

LS maximalistes han «suprimit» l'ex-tzar de totes les Rússiaes, d'aqueixes Rússiaes que d'un any ençà estan desent-se com un bolado dins l'aigua. No resulta prou clar si el varen afosellar amb tots els rites legals, o si el varen matar amb una descàrrega feta sense cerimònies per uns quants guardies roigs. Pel cas és el mateix.

I confessem que ja fa temps que havíem deixat de sentir odi per aquest pobre Nicolau, que tan mala fi ha fet. I no és que durant el seu reinat no hagin succeït a Rússia coses terribles, d'aquestes que justifiquen les revenges dels revolucionaris. Però, ara que Nicolau Romanof ja no era un emperador,

El Gall satisfet

—Quan jo engego el meu kikiriki amb tant d'entusiasme, per alguna cosa ho faig.

la guitarra del costellam i cantant aquella cançó de les caramelles del meu poble:

«Amb això, ja te raó
Qui li piqui que s'ho rasqui
I endevant la processó».

Després ja em tornaren a nèixer els pels afeitats ja, tants que un foc no els cremaria, tants que a l'hivern no necessito samarreta de llana al l'estiu puc banyar-me a San Sebastià sense tapa-bruts.

Voleu que parlem de toros? Perquí esteu vosaltres per el Salerí II o per el Camará? Què me'n diuen del Larita barallant-se amb els Miures?

No vos agrada aquesta conversa, doncs nois, no se pas que dir-vos. Se'n recordeu de que al començar la guerra uns poques-soltes portaven un botonet amb un lletrero que deia «No me hable usted de la guerra?»

Mol bé, doncs ara aquest govern d'eminenències s'ha posat un lletrero al cap que diu: «No hable usted de la guerra, ni de las naciones, ni del rey, ni de la religión, ni de mí, ni de nada. Solo se permite opinar sobre tauromaquia».

Amb això ja ho sabeu. Si voleu que discutim si és millor En Dóminguín que el Belmonte II, entesos, ara si voleu que malparli de qui ja sabeu que mal parlaria, no. No estic per disgustos i ademés a l'amo de l'establiment, a don Antoni, En Lopez, sabeu li plantarien una multa que de ganex se'n moren, sobre tot un fiscal que es diu Bru Farina.

Per cert que el nom li devien posar per fumen-se'n perquè això de Bru (moreno) i Farina (blanc) no lliga gaire. Me sembla que deu ésser Farina Bruna amb la qual se fabrica el pa K. K. que és el que en voldria menjar el germanófil fiscal.

Però com que no ha d'enredar-me, jo

faré muts i a la gàbia i ell que es baralli amb En Samblancat o qualsevol altre de aquests ximplés que es creuen que tot se pot dir.

A l'Ajuntament l'altre dia feren una sessió que només durà mitja hora, ningú sabia avenir-se'n, un municipal digué:

—Jo creo que han vuelto locos.

I el company li contestà:

—Veras, locos fan bitlles. A la taberna del Mico se ha dicho.

—A la taberna del Mico.

I se'n anaren a celebrar-ho.

Diu que En Cambó ha presentat als demés ministres dotze projectes de llei dels mil doscents que té preparats. Acaba de aprovar-ne quinze i ja en vomita dotze més. Aquest senyor parirà més que una conilla. Cada dos mesos dotze llogigons, vui dir lleis, vui dir projectes.

El que falta és trobar herba, vui dir diners per a mantenir-los, que això dels projectes, vui dir llogigons, menja més que un mal lleig.

... però, ara bevem quefa calor, com dèiem, i a dinar qui en tingui i si ens donen escudella ja suarem la beguda.

MORITZ XXX

EN PLENA GUATLLOCRAIA

«Heu reparat que ni en els més grans drames, com un consol ofert a l'esperit, s'hi troba a faltar mai la nota còmica ni el personatge bufo i divertit? Aquí teneu, sinó, la present guerra, de la família humana etern afront... s'ha vist un espectacle més horrible, des de que el bon Jehová va crea el món? Però s'ha vist tampoc res tan ridícul com aquests tivats clowns d'aire marcial que, vestits de «cronistes de la guerra» amenitzen la pista universal?»

Petulants, atrevits, sacs de frescura, Tartarins empeltats de portugues, ells podran no explicar tot lo que saben, però, esteu-ne segurs, no ignoren res. L'estrategia? La tàctica! Les forces amb que compta cada un dels contrincants? Lo que's diu a Berlín? Lo que's fa a Londres? Els pensaments dels qefes? Els seus plans?... Tot això, pels cronistes de la guerra, és lo mateix que tres i tres fan sis... ¡Han corregut tants cops tota l'Europa!... ¡Han anat tantes voltes a París!...

Els us diran a ulls clucs el pès d'Amèrica i l'estat de l'imperi dels Habsburg; ells han conferenciat amb En Cadorna, i amb En Trotzki, i En Foch i l'Hindemburg. Ells saben per què Rússia va entregar-se i per què Reims fins ara s'ha aguantat, i ells coneixen secrets que, si els diguessin, i que'n quedaria el públic de paratl... I lo graciós d'això és que tot és bola i que l'únic propòsit cert que té és defensar les vesses periodístiques i embrutà una miqueta de papé.

Si la gent rellegis tots els pronòstics que en els nostres diaris han sortit des de que la ballem, s'escriuriria del cúmül de bestieses que s'han-dit. Hi ha cronista d'aquests que, en trenta mesos, ha girat trenta voltes sobre el flanc i ha afirmat que el qui pert és el qui guanya i que el que ahí era negre avui és blanc.

I això, per què, en resum? Perquè aquests bútsota la seva immensa pretenció, hi amaguen un tresor d'incompetència i un farcell d'ignorància que fa pò. Els «datos ceris» que ens donen son infundis, Déu sap amb quina idea engiponats; les xifres que publiquen humorades, els secrets misteriosos, disbarats. «Bevem en bones fonts», diuen, per dar-se hàbilment una mica de sabó, i allà on beuen és a la seva aigüera o, a lo més, a la plaça del Padró.

I aixís va, fa quatre anys, corrent la broma, nota alegre d'aquest gran drama trist, i aixís van seguint fent els nostres Tàcits el paper més ridícul que s'ha vist. I... tot-hom satisfet. Els clowns de guerra, figurant-se que albarden als lectors, i els lectors, sense creure ni una síl·laba del que diuen els braus informadors. Ells, vinga clavar guatles i més guatles, enfilats als seus còmics escambells, i la gent, que temps hà els ha vist la pinta, vinga riure i burlar-se de tots ells.

Per terra C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 19 DE AL 24 JULIOL DE 1918

Per terra

Al front occidental, gran victòria aliada. Mentres els alemanys empenyen tocudament cap a la muntanya de Reims i cap al sud del Marne, el general Foch va empendre una gran ofensiva des de l'Aisne al Marne, fent recular als alemanys de 10 a 15 quilòmetres sobre un front de 45 i obligant-los a repassar el riu Marne i a evacuar Château Thierry. Els aliats

Figures guerreres del Santoral

El Sant Jaume Americà

han fet uns 25,000 presoners alemanys i han pres més de 400 canons. Es tracta, doncs, de la segona victòria del Marne. Tota la situació estratègica apareix ara canviada en favor dels al·liats.

Al front italià els italians s'han apoderat del Corno di Cavento, al mont Anadello, fent presoners i prenent material.

Al front de Macedònia, ha fracassat un violent atac bulgar.

Al front d'Albània, els franco-italians han entrat en contacte amb la nova línia dels austríacs, als quals han fet recular novament en alguns punts.

Per mar

Un creuer auxiliar nordamericà ha anat a fons, sense que es sàpiga la causa. Tots els tripulants han estat salvats.

Per una simbòlica casualitat, el mateix dia que En Foch empenia victoriosament la contra-ofensiva del Marne, el contratorpeder anglès *Marne*, enfonsà un submarí alemany. Heu's aquí una victòria del Marne per mar.

Per l'aire

L'aviació ha pres una part importantíssima a la nova batalla del Marne. Cal remarcar especialment l'acció dels avions francesos contra els ponts estesos pels alemanys sobre el Marne, molts dels quals van ésser destruïts, caient al riu les tropes que en aquell moment passaven. La destrucció de ponts va empitjorar la situació de les tropes alemanyes que havien ocupat la vora del riu, i va contribuir a la retirada.

Avions alemanys han intentat volar damunt París, essent obligats a retirar-se abans d'arribar-hi.

El petit Miranius, fa la caritat de una llesca de pa a un pobre captaire.

El pobre.—Gràcies nen; Nostre Senyor té la torni encara més grossa.

El nano.—Si me la torna, digueu-li que m'hi posi una llepadeta de mató.

Amb motiu del primer aniversari de la famosa Assemblea contra el Govern, foren enviats an En Cambó infinitat de telegrams de felicitació.

En Cambó, al rebre'ls, devia riure per sota el seu nas de lloro.

Devia riure i devia exclamar per als seus adintres.

—Aquests compatricis meus se'n f...!

En un sol dia don Alfons va posar la firma a 114 decrets de llei.

En Romanones ha dit que és el dia que el rei ha tingut més feina d'aquesta classe des de que exerceix.

Ja és d'admirar!...

I l'admiració pujaria de grau si alguna de aqueixes firmes hagués sigut per a abaratar les subsistències.

Però... ni tal aca ni tal barraca.

La gent de la «Lliga» prepara ja una grandiosa rebuda al seu ministre En Francisquet Cambó.

Aniran cinc mil del somatén a esperar-lo.

I En Foronda guarnirà un tranvia.

Un canonge de la nostra Catedral, lligaire per més senyes, don Enric Pla i Deniel ha sigut nomenat bisbe de Avila.

Una altra reforma d'En Cambó?...

Demà és el míting monstre de les esquerres, que's celebrarà al Palau de Belles Arts.

Espero que ens hi trobarem.

—«Por què?... por què temblar?» canta En Maura. «Serena està la mar!»

Però de Peñarroya anuncien ja la vaga dels miners.

I el vigia del Semàforo obrer espanyol senyala que la mar no està tan serena com suposa don Antón.

Són bastant pintorescs ara els títols dels periòdics:

El Tiempo,
El Sol,
La Luna,
La Aurora,
El Día,
La Noche,
Tot coses astronòmiques i de temperatura. Ara només falta que surtin: «El Calórico» i «La Canícula». I aviat «El Cólera Morbo».

Ha sigut confirmada, tan mateix, la mort violenta de l'ex zar de totes les Rusies, Nicolau II.

No se sap de segur si ha estat assassinat o ajusticiat, però no hi ha dubte que és mort.

Déu el perdoni, que ja hi tindrà prou feina.

El Sant Pare acaba de concedir a l'església de la Mercè de Barcelona, el títol de Basílica.

Val la pena de felicitar als veïns de la barriada.

La Basílica... Carail... Es una cosa que vesteix molt.

Els no menjaran pa barato, però... bonyl... bonyl... Són feligresos de la Basílica.

Basiliscos, con si diguessim.

Un diari publica els projectats *veraneos* dels ministres.

En Maura va a Solózano.

En Prieto, a Torreledones.

L'Alba, a Panticosa.

En Dato, a San Sebastián.

En Cambó, a Cercedilla...

I En Pidal, a F. P.

L'alt comissari d'Espanya en el Marroc acaba de donar compte al ministre de Estat, de una gran festa celebrada pels moros.

Una festa, eh?

Devia ésser per a celebrar la última *razzia*. Quin honor per a la família!

No sus precipiteis!

Demà gran festa de la pau a la nostra Seu. Hi haurà solemniat il·luminació i piadoses rogatives per a que la guerra s'acabi ben aviat. Molt bé... que s'acabi!...

Però primer han de guanyar els nostres.

De la acreditada «Casa Richarté» (Merceria del carrer de Salmerón) que celebrà el dijous passat l'ampliació del establiment, havem rebut uns quants «Bonos» de «una pesseta», destinats als nostres pobres.

A don Joaquim Richarté estimem la fina atenció, i li donem les gracies en nom de les persones necessitades, a les quals ja havem repartit els «Bonos» enviats.

Fins al mes de octubre no hi tornarà a haver sessions en el Congrès.

Ve't-aquí una nova que és motiu de satisfacció per a tots.

Per als diputats, que no hauràn de fer més discursos.

I per al país, que no haurà d'escollar o llegir les seves tonteries.

Diumenge passat els carques de Vilanova varen venir a Barcelona en pelegrinació.

L'objecte fou visitar la Verge de la Mercè. I de passada anar als Toros i al *Andèn*.

A un famós polític anticlerical varen anar, equivocadament, a demanar-li un auxili de diners per a enterrar a un capellà pobre.

—Momés ens falten quatre duros! — s'exclamà el comissionat.

—Només quatre duros per a enterrar un capellà?... Això rai, home!... Aquí en teniu dotze, i enterreu-ne tres.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8